

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI BẢY

DỜI THẠCH THẤT DƯỢC SƯ BỊ KIỀM CHẾ

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói :

- Khi những tay cao thủ đã động võ thì không thể cao thấp hơn nhau một chút . Phụ thân Quyên Nhi đã không phải là địch thủ của mẫu thân thì hạ làm sao được, trừ nguyên nhân duy nhất là có người tiếp tay cho hắn .

Quyên Nhi bình tĩnh một cách rất kỳ , tựa hồ nàng gác mối thâm tình sang một bên để giữ cho lý trí được sáng suốt ngỏ hầu tìm hiểu chân tướng sự thực . Nàng ngó Du Bạch Phong chậm rãi hỏi :

- Gia gia ! Đàm Dược Sư nói vậy là đúng . Bình nhật phụ thân tôn nữ đã không phải là địch thủ của mẫu thân thì sao lại giết chết được .

Du Bạch Phong không lấy quyền tổ phụ trách mắng Quyên Nhi về tội hỏi bậc tôn trưởng câu này , lão tỏ thái độ rất hoà ái , gật đầu đáp :

- Dù ngươi không hỏi , ta cũng muốn giải thích cho rõ ràng . Lúc mẫu thân ngươi bị hạ sát, chính mắt ta không trông thấy . Theo tình hình hiện trường mà suy luận thì chắc là phụ thân ngươi bị mẫu thân tấn công. Trong lúc vội vàng hấp tấp , hắn đã hạ độc thủ phản kích khiến cho mẫu thân ngươi bị tử thương . Trường hợp này có thể chứng minh võ công của phụ thân ngươi cao cường hơn mẫu thân ngươi rất nhiều . Ta tin ngày thường hắn chỉ thuận theo mẫu thân ngươi , nên không giở chân bản lĩnh ra mà thôi .

Đàm Dược Sư nói :

- Thuyết này thật là hồ đồ vô lý.

Quyên Nhi đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Đàm Dược Sư nói :

- Nhi gia đừng gây chuyện ly gián . Trong bụng Nhi gia suy nghĩ thế nào thì cứ thế mà nói, tiểu nữ tự biết phân biệt chân giả.

Đàm Dược Sư không ngờ Quyên Nhi nhỏ tuổi mà lại trấn tĩnh đến trình độ kinh người như vậy, khiến lão chưng hửng không nói gì .

Quyên Nhi lại đảo mắt nhìn Du Bạch Phong nói :

- Gia gia ơi ! Xin gia gia tha thứ cho tôn nữ có điều vô lễ.

Tôn nữ được gia gia nuôi dưỡng từ nhỏ cho tới khi khôn lớn . Gia gia lại thêm cả trách nhiệm của bậc nghiêm phụ, từ mẫu , đáng lý lời nói của gia gia tôn nữ không được hoài nghi một chữ nào. Nhưng vụ này khiến cho tôn nữ bị xúc động rất mạnh . Tôn nữ cũng hiểu rõ nội tình , cũng chẳng còn cách nào minh oan cho người đã khuất, có điều tôn nữ cần hỏi cho biết gốc ngọn.

Du Bạch Phong nói :

- Bản tâm gia gia không muốn nói cho người biết để tránh cho người vết thương lòng vĩnh viễn không bao giờ hàn gắn được, nhưng nay người đã biết rồi thì gia gia lại mong người hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện .

Quyên Nhi hỏi :

- Nếu vậy gia gia không giận tôn nữ về những câu hỏi vô lễ chớ .

Du Bạch Phong lắc đầu :

- Ta không giận điều chi hết . Trong lòng người nghĩ thế nào thì hỏi hết đi , gia gia sẽ trả lời người một cách thành thật.

Quyên Nhi nói :

- Gia gia có giúp cho phụ thân giết mẫu thân không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Không có đâu. Lúc gia gia chạy tới nơi thì mẫu thân người đã nằm trên vũng máu. Hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Đột nhiên Quyên Nhi đưa mắt qua nhìn Đàm Dục Sư hỏi :

- Nhị gia y đạo tuyệt thế sao lại không cứu sống mẫu thân tiểu nữ ?

Đàm Dục Sư đáp :

- Khi lão phu tới nơi thì thi thể mẫu thân người đã quá lạnh .

Song lão phu vẫn hết sức cứu chữa mà không được.

Quyên Nhi lại hỏi :

- Mẫu thân tiểu nữ trúng phải mấy nhát kiếm ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Một nhát trí mạng .

Hắn vụt nhớ ra mình đã lỡ lời , nhưng muốn đổi lại cũng không kịp nữa.

Quyên Nhi hỏi dồn :

- Bị kiếm thương ở chỗ nào ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Kiếm đâm vào tâm tạng.

Quyên Nhi lại hỏi :

- Nhị gia vừa trông thấy thi thể mẫu thân tiểu nữ đã biết ngay không thể cứu vãn được rồi hay sao ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Đúng thế !

Quyên Nhi hỏi :

- Nhị gia ngày thường làm thuốc khi trông thấy người thân lạnh hơi tắt thì biết rõ là không thể cứu được thì có cứu chữa nữa không ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Nếu lão phu đã xác định là họ tắt hơi rồi thì dĩ nhiên không cứu chữa nữa.

Quyên Nhi hỏi vặn :

- Vậy mà sao Nhị gia đối với mẫu thân tiểu nữ lại đặc biệt như vậy ?

Đàm Dược Sư chưng hửng một chút rồi đáp :

- Y là nghĩa nữ của ta thì không thể đem so với người khác được.

Quyên Nhi nói :

- Tiểu nữ e rằng còn có nguyên nhân khác.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Nguyên nhân gì ?

Quyên Nhi đáp :

- Nhi gia không bỏ được dù mầu thân của tiểu nữ đã chết rồi .

Đàm Dược Sư cười khanh khách hỏi lại :

- Lão phu vì thân mà nể ra cây đa. Nếu không vì mầu thân người thì liệu người còn sống đến giờ được chăng ?

Quyên Nhi trong lòng đã hiểu gốc ngọn . Nàng chỉ đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư mà không hỏi gì thêm nữa.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn Du Bạch Phong hỏi :

- Nếu chúng ta cứ giằng co thế này hoài thì chẳng bao giờ kết liễu được vụ nào . Vậy cần có một bên phải nhượng bộ mới được.

Du Bạch Phong nói :

- Người nhượng bộ dĩ nhiên là Đàm lão đệ.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói :

- Thôi được ! Tiểu đệ định nhượng bộ vậy.

Du Bạch Phong nói :

- Chung quanh thạch thất này lão đệ đều bố trí chất kỳ độc. Hiện giờ chúng ta lâm vào hoàn cảnh bị giam cầm trong thạch thất thì chỉ có cách giữ lão đệ cùng ở lại đây.

Đàm Dược Sư nói :

- Để tiểu đệ nghĩ kỹ lại coi.

Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Lôi Phi nói :

- Lão phu muốn đưa Du huynh đi chỗ khác chữa thương, hai vị tính sao ?

Lôi Phi hết ngó Lý Hàn Thu lại nhìn Du Bạch Phong hỏi :

- Lão tiền bối ! Chúng ta nên thế nào ?

Du Bạch Phong đáp :

- Các vị cứ theo y hành động là hơn .

Lý Hàn Thu ngừng đầu lên thở phào một cái rồi hỏi :

- Được Ơu có thể đưa bọn tại hạ dời khỏi thạch thất không ?

Đàm Được Ơu đáp :

- Được ! Nhưng các vị theo thứ tự kẻ trước người sau mà đi để lão phu biết rõ vị trí từng người .

Hắn nói rồi đứng dậy đưa tay ta dắt Du Bạch Phong chậm chạp tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu rung thanh trường kiếm trong tay, chàng không hiểu có nên ngăn lại hay không.

Trong khoảnh khắc này Đàm Được Ơu đã đỡ Du Bạch Phong ra khỏi thạch thất.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi song song theo sát Đàm Được Ơu. Cử động của hai người rất trân trọng , chỉ đặt chân vào chỗ Đàm Được Ơu vừa bước qua.

Đàm Được Ơu đến trước một căn thạch thất khác thì đỡ Du Bạch Phong tiến vào.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiên bối ! Bọn vãn bối có theo vào không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Lão phu tưởng chẳng cần .

Đàm Được Ơu cười nói :

- Nhị vị hãy tạm thời khuất tất một chút .

Lý Hàn Thu bước vào thạch thất đồng thời vung trường kiếm đánh vèo một tiếng nhằm đâm vào sau lưng Đàm Được Ơu .

Đàm Được Ơu tránh người hỏi :

- Chuyện gì vậy !

Lý Hàn Thu thu trường kiếm về lạnh lùng đáp :

- Trước khi Được Ơu bắt bọn tại hạ phải khuất phục nên phải coi chừng . Nếu bọn tại hạ phát giác ra bị trúng độc thì nhất định liều mạng .

Lôi Phi cũng giờ chuông lên nói :

- Nếu Được Sư tự tin là chỉ cắt tay một cái là chế phục được bọn tại hạ thì cứ thử đi !

Đàm Được Sư nhìn chăm chặp vào mặt hai người một lúc rồi cười nói :

- Hào khí của hai vị khiến cho lão phu phải kính phục. Có điều trước tình hình này chúng ta không nên động thủ .

Lôi Phi hỏi :

- Tại sao vậy ?

Đàm Được Sư nhìn Du Bạch Phong đáp :

- Lão phu muốn trị thương cho Du huynh .

Du Bạch Phong ngắt lời :

- Đàm lão đệ ! Tiểu huynh có mấy điều muốn nói chẳng hiểu lão đệ có chịu nghe không ?

Đàm Được Sư giục :

- Du huynh thử nói nghe !

Du Bạch Phong nói :

- Những mối ân oán giữa đôi ta như băng động đầy ba thước chớ chẳng phải là khí lạnh thoảng qua qua một ngày. Song hai vị Lôi, Lý không có dính liếu gì đến lão đệ mà còn giam hãm họ ở đây , tiểu huynh tưởng không nên.

Đàm Được Sư tủm tủm cười hỏi lại :

- Thế ý Du huynh thì sao ?

Du Bạch Phong hỏi lại :

- Theo ý tiểu huynh thì nên nhân lúc này để cho họ dời khỏi nơi đây , chưa hiểu lão đệ nghĩ thế nào ?

Đàm Được Sư hỏi lại :

- Chẳng biết họ có chịu đi không ?

Du Bạch Phong cười đáp :

- Tiểu huynh hãy hỏi lão đệ trước có ưng cho họ đi không đã ?

Đàm Dược Sư cười nói :

- Nếu họ muốn đi thì dĩ nhiên tiểu đệ y theo lời Du huynh .

Du Bạch Phong đảo mắt nhìn Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu rồi nói :

- Hai vị ở lại đây cũng chẳng giúp gì được cho lão phu ! Chờ gì nữa mà không dời khỏi sớm đi .

Lý Hàn Thu toan đáp thì Lôi Phi đã cướp lời :

- Lão tiến bối đã nói vậy thì văn bối phải kính cẩn vâng mệnh .

Du Bạch Phong mừng rỡ nói :

- Đàm lão đệ ! Họ chịu rồi đó ! Lão đệ đưa bọn họ đi .

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói :

- Được rồi ! Du huynh hãy ngồi nghỉ đây để tiểu đệ đưa bọn họ đi .

Du Bạch Phong nói :

- Họ chiếu cố cho Quyên Nhi rất nhiều tiểu huynh muốn tiễn chân họ một quãng.

Lôi Phi biết lão sợ Đàm Dược Sư dùng thuốc độc giữa đường nên có ý đi theo để giám thị .

Đàm Dược Sư hỏi :

- Du huynh chưa tin lòng tiểu đệ chăng ?

Du Bạch Phong gật đầu đáp :

- Đàm lão đệ đã nhận lời để họ bình yên đi khỏi nơi đây, có lý nào tiểu huynh lại không tin, nhưng tiểu huynh có lòng cảm kích, muốn đưa chân họ ra khỏi động .

Đàm Dược Sư bật lên hai tiếng cười khô khan đáp :

- Tiểu đệ nhận lời đưa họ dời khỏi nơi đây chứ không nói đến chuyện giữ cho họ bình yên .

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói :

- Nếu bọn tại hạ không bình yên thì rằng Được Đur cũng chẳng bình yên được nào .

Đàm Được Đur cười ruồi , vừa đỡ Du Bạch Phong đi vừa nói :

- Du huynh muốn đưa bọn họ thì chúng ta cùng đi cũng được .

Du Bạch Phong tựa nữa người vào cánh tay hữu Đàm Được Đur , dường như không còn đủ sức để đi được nữa .

Lôi Phi và Lý Hàn Thu vẫn theo sát Đàm Được Đur .

Đàm Được Đur ra tới cửa động đứng tránh sang bên nói :

- Hai vị đi được rồi đấy .

Lý Hàn Thu , Lôi Phi né người ra khỏi động.

Du Bạch Phong khẽ nói :

- Hai vị hãy dừng bước.

Thực ra lão không cần nói Lý Hàn Thu và Lôi Phi cũng đã dừng bước lại.

Lôi Phi hỏi :

- Du lão tiên bối có điều chi dặn bảo :

Du Bạch Phong nói :

- Hai vị thử vận khí xem có trúng độc không ?

Lôi Phi lắc đầu đáp :

- Không thấy chi hết .

Đàm Được Đur cười mát nói :

- Du huynh yên tâm rồi chớ ? Chúng ta trở về thôi .

Hắn chưa dứt lời đột nhiên phải dừng lại, nét mặt lộ vẻ vừa tức vừa kinh hãi .

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng , tay trái rút lưỡi đao truy thủ ra nói :

- Được Đur thường dùng tay để hạ độc kẻ khác. Bây giờ tại hạ chặt đứt tay phải Được Đur thì Được Đur chẳng còn cách nào hạ độc để hại người nữa .

Đàm Được Đur hắng giọng một tiếng chứ không nói gì.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thấy Du Bạch Phong một tay nắm chặt lấy sau lưng Đàm Dược Sư . Đồng thời Lôi Phi đã cầm lưỡi trủy thủ chỉ vào uyển mạch Đàm Dược Sư .

Nguyên Du Bạch Phong giả vờ như người bất lực rồi nhân lúc Đàm Dược Sư không phòng bị đưa tay nắm lấy sau lưng lão .

Lý Hàn Thu thử vận động chân khí , bất giác chàng gió trường kiếm lên chỉ vào cổ họng Đàm Dược Sư lạnh lùng nói :

- Thủ pháp hạ độc của Dược Sư thật cao minh vô cùng . Nếu tại hạ không thử lần thứ hai thì tất đã bị Dược Sư lừa gạt .

Du Bạch Phong nói :

- Đàm lão đệ ! Thuốc giải ở đâu ! Lão đệ nên nghe lời khuyên của tiểu huynh lấy đưa ra đi .

Đàm Dược Sư bị ba người kiềm chế , kiếm kề cổ , đao chỉ vào uyển mạch , tay giữ huyết mệnh môn hần từ từ thò tay vào bọc lấy một chiếc bình ngọc ra nói :

- Thuốc giải ở trong bình này .

Lôi Phi di chuyển lưỡi đao trủy thủ đưa vào trước ngực Đàm Dược Sư rồi nói:

- Lý đệ ! Lý đệ hãy thử uống một viên coi .

Lý Hàn Thu thu trường kiếm về , đón lấy bình thuốc, mở nắp móc một viên uống .

Lôi Phi nói :

- Lý đệ hãy nhắm mắt điều dưỡng một lúc thử xem có đúng là thuốc giải không ?

Lý Hàn Thu theo lời nhắm mắt một lúc rồi từ từ mở mắt ra nói :

- Đúng thuốc giải rồi ! Lôi huynh cũng uống một viên đi .

Lôi Phi đón lấy một viên nuốt vào rồi nói :

- Bất luận tiểu huynh có trúng độc hay không cũng uống một viên rồi sẽ liệu .

Đàm Dược Sư nói :

- Dĩ nhiên là trúng độc rồi. Lão phu đã bố trí chất kịch độc trong khắp động chỉ chờ một gian thạch thất . Bất luận là ai ra khỏi nhà cũng chẳng tài nào tránh được.

Lôi Phi cười lạt nói :

- Một đời Dược Sư đã ám toán biết bao nhiêu người. Vậy bây giờ có chết về bị kẻ khác ám toán cũng chỉ là cơ báo ứng mà thôi .

Du Bạch Phong thở dài nói :

- Lôi thế huynh ! Thế huynh không nên ...

Mũi dao truy thủ của Lôi Phi xuyên thủng vạt áo trước ngực của Đàm Dược Sư chạm đến da thịt.

Y nghe Du Bạch Phong nói vậy thu dao về hỏi :

- Lão tiên bối có điều chi dạy bảo ?

Du Bạch Phong đáp :

- Chúng ta là anh em lâu năm , khi nào lão phu lại nhẫn tâm giết y được ?

Lão đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư nói tiếp :

- Lão đệ ! Kêu Quyên Nhi ra đây !

Đàm Dược Sư hỏi :

- Để làm gì ?

Du Bạch Phong đáp :

- Chúng ta dời khỏi nơi đây .

Đàm Dược Sư hỏi :

- Sau khi giết tiểu đệ phải không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Bọn ta không đụng đến một mảnh lông của lão đệ, nhưng với điều kiện là bọn ta đều không trúng độc.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Nếu tiểu đệ không chịu thì sao ?

Du Bạch Phong đáp :

- Tiểu huynh không ngăn trở là hai người sẽ giết chết lão đệ đó.

Lôi Phi nói :

- Văn bối muốn đâm hấn một trăm đao mà không để hấn chết .

Đàm Dục Sư hỏi :

- Du Bạch Phong ! Lời Du huynh có thể tin được chăng ?

Du Bạch Phong đáp :

- Bậc đại trượng phu đã nói ra một lời xem nặng bằng non. Nếu ở chẳng như lời sẽ bị thiên tru địa lục .

Đàm Dục Sư lớn tiếng gọi :

- Mời Du cô nương ra đây .

Một tên đạo đồng đáp lại :

- Đệ tử xin tuân lệnh.

Đàm Dục Sư nói :

- Du huynh ! Còn một việc tiểu đệ xin nói rõ .

Du Bạch Phong hỏi :

- Tiểu huynh biết rồi ! Phải chăng chứng độc thương của tiểu huynh không thể nào giải cứu được ?

Đàm Dục Sư đáp :

- Trừ phi Du huynh lưu lại đây.

Du Bạch Phong nói :

- Cái đó tiểu huynh cần nghĩ kỹ rồi mới quyết định được.

Đàm Dục Sư nói :

- Nếu Du huynh tin lời tiểu đệ thì tiểu đệ có thể trị hết độc thương cho Du huynh được.

Đang lúc nói chuyện thì một tên được đồng dẫn Quyên Nhi tới nơi.

Quyên Nhi nhìn Đàm Dục Sư hỏi :

- Bây giờ tiểu nữ nên xưng hô thế nào cho phải ?

Đàm Dục Sư cười đáp :

- Cái đó là tùy ở người , lão phu không miễn cưỡng .

Du Bạch Phong chỉ sợ Quyên Nhi động thủ để đối phó với Đàm Dục Sư ,
lão vội hỏi :

- Quyên Nhi ! Người thử xem có bị trúng độc không ?

Đàm Dục Sư gạt đi :

- Bất tất thử thách làm chi . Cứ cho y uống thuốc giải là được.

Chẳng cứ một ai hể ra khỏi cửa thạch thất đều bị trúng độc hết .

Lý Hàn Thu đưa thuốc ra.

Quyên Nhi đón lấy uống vào rồi nhắm mắt vận khí.

Sau một lúc nàng mở mắt nói :

- Không bị trúng độc.

Tay trái Du Bạch Phong đè lên tâm mạch Đàm Dục Sư vẫn chưa di động thì
tay phải lão đã chuyển qua nắm lấy uyển mạch tay phải đối phương , lão thủng
thẳng hỏi :

- Lão đệ ! Lão đệ đã là người tốt thì nên làm cho đến nơi đưa chúng ta ra
khỏi thạch trận được không ?

Đàm Dục Sư không nói gì nữa , cất bước tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu tay chỉ trường kiếm đi sát bên cạnh Đàm Dục Sư để phòng hãm
có thể gặp cơ hội phản kích .

Mấy người ra khỏi thạch trận rồi , Du Bạch Phong mới buông uyển mạch Đàm
Dục Sư ra , chậm rãi nói :

- Tiểu huynh đã nghĩ kỹ thì mình sống hay chết là do số mệnh , không muốn
phiền lão đệ cứu trị nữa .

Đàm Dược Sư cười lạt nói :

- Tiểu đệ đã bảo từ trước , độc tính trong nội phủ Du huynh đã phác tác , nếu Du huynh không tiếp thụ sự cứu trị của tiểu đệ thì chết mau lắm.

Du Bạch Phong nói :

- Thế là tiểu huynh nhất định phải chết không muốn phiền đến lão đệ nữa .

Đàm Dược Sư nói :

- Du huynh không tin lời tiểu đệ thì thôi .

Du Bạch Phong nói :

- Dĩ nhiên tiểu huynh phải giẫy dụa để giữ mạng sống. Nếu không có cách nào sống được mà chỉ buồn cho số mạng của mình mà thôi .

Đàm Dược Sư đáp :

- Thôi được . Các vị đi cho bình yên, miễn cho lo phụ khởi đưa chân .

Hắn đưa tay ra nói tiếp :

- Đưa đây ?

Du Bạch Phong cười lạt hỏi :

- Bách Phật đồ phải không ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Phải rồi ! Tấm Bách Phật đồ đó là vật chung của chúng ta . Du huynh đã giữ lâu nay , bây giờ nên đưa cho tiểu đệ coi chứ .

Du Bạch Phong lắc đầu đáp :

- Tấm Bách Phật đồ đã đốt đi rồi . Từ đây trở đi trên thế gian không còn tấm Bách Phật đồ hại người đó nữa .

Đàm Dược Sư thộn mặt ra hỏi :

- Du huynh đốt thật rồi ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Đúng thế !

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói :

- Bất luận một người nào dù trí nhớ giỏi đến đâu cũng chẳng thể

hoàn toàn nhớ hết những tư thức trong Bách Phật đồ . Tiểu đệ không tin là Du huynh lại đem đốt đi.

Du Bạch Phong hỏi :

- Lão đệ tham tâm nhiều quá ! Một người chỉ ghi nhớ vài chục

tư thức trong Bách Phật đồ là suốt đời hưởng dụng không hết. Chẳng lẽ còn đòi học hết toàn bộ tư thức trong Bách Phật đồ chẳng ?

Đàm Dược Sư hỏi :

- Nếu vậy thì Du huynh đã nhớ được hai chục tư thức rồi ư ?

Du Bạch Phong đáp .

- Đúng thế !

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói :

- Như vậy thì tiểu đệ so với Du huynh vẫn kém một bậc ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Ngày trước lão đệ cứu mạng cho tiểu huynh khiến tiểu huynh cảm kích vô cùng nên mới chịu nhin mọi điều. Không ngờ lão đệ lại hạ độc thủ hại tiểu huynh mấy lần. Nay tiểu huynh có trả đũa một lần thì từ đây ân oán giữa đôi ta coi như xong hết và tiểu huynh không nhường nhin lão đệ nữa .

Đàm Dược Sư nói :

- Cứ công bằng mà nói thì Du huynh phải chia cho tiểu đệ nữa tám Bách Phật đồ.

Du Bạch Phong nói :

- Lão đệ đã ngấm ngấm hạ độc vào người tiểu huynh, bội phản tình nghĩa đệ huynh không biết bao nhiêu lần rồi thì tám Bách Phật đồ kia còn trao tay cho hạng ác nhân như lão đệ thế nào được ?

Đàm Dược Sư không nói gì nữa , trở gót quay về lối cũ.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu toan cản trở , nhưng bị Du Bạch Phong ngăn cản .